

BABICS IMRE

Hajósinas

Rohantam
 ködben hánykolódó hajó fedélzetén,
 vad tamtam
 szólt a szárazföld felől, fényrombolóké,
 magasan művelt mészárosok,
 a távolsági elektrosokk
 kezelői verték, számos önhitt kretén,
 az orrban száz kocsmá, bár, italos bódé
 várt, a taton kert, s egy asszony, mit érzek én,
 ő tudta: könnytajtékja mosott...

Rohantam
 árbocok, keresztrudak alatt, kigyúltak
 sírhantban
 porladók arcai mint Szent Elmo-tüzek
 magasan, alantás sorban
 élt ősöké, s dühtől kiforrtan
 miattuk láttam: megaláztatás fűjtat,
 duzzaszt vitorlát lankadatlan; ütközet
 nincs, orvtámadás csak, míg sok vízbefültat
 tengerfenékről felkotortam...

Rohantam,
 uralmát veszített kormány pörgött, angyalok
 – suhantan
 körém – őrizték, ami elrendeltetett
 magasan sors fölött, ismervén:
 van döntéseken túli törvény;
 mellem zúzó súlyos lélekkharanggal ott,
 míg betöltött megbocsátás, hús szeretet,
 kacagtam, Uram: alant szilárd talajod,
 s rohantam, át világ keservén...

Kormányos

Eljött időd, hogy arcom fehér borosta
lepje el,
tépett vitorlám égbe szállt, az kimosta:
hólepel.
Szívem szélrózsa, ha megáll, Feléd mutat,
e mélység fölött nem tudtam más kiutat.
Moslék hullámverése, tartom az irányt,
hátam mögött hallom, hogy hajómból kiránt
a mohó óriás kalmár
hitelent,
hittestvért, vérrokont, barátot egyaránt;
kinek szent
a sorsfeladata, óceáncsepp-tudat
vagyok; az utolsó dal már
közel, térdre hulltan is tartom az irányt.